

PĀ•TĀ•M PĀ•DEM OSLOVUJEME VOLĀ•ME

StĀTMeda, 13 prosinec 2017

Jmenuju se Honza a je mi úplnĀ› jedno, jak se jmenujete vy. StejnĀ› si to nebudu pamatovat. Mám totiĀ^{3/4} fakt dĀ›snĀ› pĀTMíšernou pamĀ›Ā^{3/4} na jména. SamozĀTMejmĀ›, nĀ›Ā[•]í jméno sem tam zapomene kaĀ^{3/4}dý. JenĀ^{3/4}e já si pletu i jména kamarádĀ⁻. Po sedmnácti letech ve stejnĀ›m zamĀ›stnání si nejsem schopný zapamatovat, jak se jmenují mí spolupracovníci.

Je to dost nepĀTMíjemné: Ā[•]asto nevím, jak mám všem tĀ›m lidem kolem sebe ĀTMíkat. Copak mĀ⁻Ā^{3/4}u o kolegovi z pĀTMed ostatními jako „o takovĀ›m tom s kĀTMivýma zubama“? Adresovat nadĀTMízeného slovy „Hej tam“? Copak není trapné oslovovat kamarádku „mladá pani“? Tristní je i to, Ā^{3/4}e jsem pedagog a pĀTMítem si nepamatuju jména svých studentĀ⁻. Na základní škole mĀ›l náš chemikáĀTM stejný problém a vyĀTMešil ho elegantnĀ›: prostĀ› všem klukĀ›m ĀTMíkal „Pišto“ a všem holkám „MáĀ^o“. Já teprve sbírám odvahu k podobnému ĀTMešení. Zvláštní je, Ā^{3/4}e aĀ^{3/4} na ta jména vlastnĀ› nemám pamĀ›Ā^{3/4} zas aĀ^{3/4} tak mizernou. Docela dobĀTMe si tĀTMeba pamatuju dĀ›je filmĀ⁻. PotíĀ^{3/4}e nastanou ve chvíli má v tom filmu nĀ›kdo nĀ›jaké jméno. Mou noĀ[•]ní mĀ⁻rou jsou pak telenovely a konverzaĀ[•]ní dramata o rodinných vztazích, protoĀ^{3/4}e v tĀ›ch vĀ›tšinou vystupují celé desítky postav, všechny se nĀ›jak jmenují, mají dost podobné obliĀ[•]ejí a ještĀ› k tomu spolu o sobĀ› vzájemnĀ› poĀTMád mluví. Co se týĀ[•]e schopnosti orientovat se v postavách, vyšil by nastejno, kdyby do tĀ›chle filmĀ⁻ obsadili Ā[•]leny Alexandrovova souboru písní a tancĀ⁻ nebo náhodnĀ› vybrané obĀ[•]any Ā[•]ínské lidové republiky. Naopak ideální pro mĀ› byla taková ta série filmĀ⁻ o tom brejlounovi, co se kamarádil se šprtou a zrzounem, máchal kolem sebe hĀ⁻lkou a bojoval s takovĀ›m nezdravĀ› vypadajícím plešatým pánem bez nosu. UĀ^{3/4} nevím, jak se to jmenovalo, ale mĀ›lo to osm dílĀ⁻, takĀ^{3/4}e jsem mĀ›l dost Ā[•]asu si tĀ›ch pár postav trochu zapamatovat. MoĀ^{3/4}ná vám pĀTMípadá, Ā^{3/4}e pĀTMeháním a Ā^{3/4}e si tohle všechno vymýšílím, ale není to tak. Kdyby se zeptáte mých kamarádĀ⁻! Ā[•]ekl bych vám i konkrétnĀ› jakých, ale teĀ[•] si fakt nevzpomenu na jejich jména. PĀTMíznám se, Ā^{3/4}e se cítím se svým problémem dost osamĀ›lý, takĀ^{3/4}e kdyĀ^{3/4} mĀ› nĀ›kdo namísto „Honzo“ osloví tĀTMeba „Ludvíku“, „Martine“ nebo nakonec tĀTMeba i „Pišto“, udĀ›lá mi to pokaĀ^{3/4}dě vĀ^{3/4}dycky hroznou radost. Dokonce radost tak velikou, Ā^{3/4}e se mi chce vykĀTMíknout: „Vítej v klubu– promíĀ⁻, jak jsi ĀTMíkal, Ā^{3/4}e se jmenuješ?“ Jan Flaška autor je Pišta